

Sefer 10

GUDRUN

NÉMET REGE

*

KB/107

IRTA:
REGŐCI (EXNER) GYŐZŐ

IRTA: REGŐCI GYŐZŐ
D. 274
TANÁRSÁG

SZÉKESFEHÉRVÁR, 1929.
SZÁMMER I. UTÓDA PANNONIA NYOMDAVÁLLALAT
20743.

Csak olvasóteremben használható

Fejér német nyelvű regény

GUDRUN

NÉMET REGE

*

IRTA:
REGŐCI (EXNER) GYŐZŐ

SZÉKESFEHÉRVÁR, 1929.
SZÁMMER I. UTÓDA PANNONIA NYOMDAVÁLLALAT
20743.

Aa 1954

MEGYEI KÖNYVTÁR
Székesfehérvár

282021

RIA

R 80

ELŐHANG.

Háboruban áll a világ,
nehéz idő jár felettünk ;
soha ennyit nem áldoztunk,
soha ennyit nem temettünk.

Ki se győzzük várni im már,
vége ennek mikor szakad ?
Csak azt tudjuk : amíg élünk,
elcsüggedni soh' se szabad.

Nem való már kard kezembe,
békét áhit ez a lélek.

Míg a jövőt ki se látja,
én a multból hadd regélek !

A KÉRŐK.

Hegelingek honát a hír szárnyra kapja, —
nem a hatalmának, kincsének miatta.
Más volt, ami túltett minden egyéb ékén :
a legszebb király-lány a föld kerekiségén.

Gudrun volt a neve, de büszkék is rája
anyja, Hilda s Hettel, a frizek királya.
Eladó lett volna, de, akinek adják,
személyre, mi másra ugyan válogatják.

Már pedig akadt ám, ki erősen kérte.
Mór-földi Szigefrid jött elsőben érte.
Hiába bizony csak, távoznia kellett ;
vihette haragját a szégyene mellett.

Hartemut volt aztán, akit megigézett.
Ő se szerencsésebb, noha tán vitézebb.
Gerlinda, az anyja, hallván, mire vágyik,
őrült eleinte, biztatta is váltig.

De Lajos, az apja, csak fogta szakállát
s fontolva nyitá meg ily szókra a száját :
„Maga-hitt, főnhéjáz a hegeling fajta.
Óvlak, fiam, attól : ne nagyon kapj rajta !

Keveselni talál, sérthet, megalázhat, —
indulatom már is im ellene lázad.“
Király fia hallgat, bánat a szemében.
Nem nézheti anyja, hogy így ne beszéljen :

„Mi hiba fiamban ? Ki daliább nála ?
Kapnia kell rajta, akárki leánya !
Nincs ok bizony arra, elállani tőle ;
lehetne-e nyerni — lemondva előre ?

Az hát a tanácsom : megírni levélbe.
Járuljon követség Hettelék elébe !
Öltözet, ajándék az én gondom legyen
Remélve remélem : Gudrun lesz a menyem.“

Hadd lássa ! A király nem mond neki ellent
Fényes ajándékkal a követség elment.
Komorul olvastán Hettel a levélnek, —
nem szaporít sok szót : „Hiába jövetek.“

De ott a királyné megtoldani ezzel:

„Rosszul teszi Lajos, ezért ha neheztel.
Hűbérese volt ő egykor az atyámnak;
hogy' kérheti Gudrunt a fia arának?!“

Amit haza visznek, sérelemnek tudva,
nem vidám volt vissza a követek utja.
A normán királyfi hallván, mi a válasz:
„Nem tágitok attól (mond,) szilárdan áll az!“

Apai kéz-nyujtás a záloga neki,
hogy magán száradni ezt ő sem engedi.
Titokba' tervelnek, alkalomra várnak, —
Hettel udvarába' meg új kérők járnak.

Szigethoni Hervig a kérő, a deli,
ámde királyságát Hettel kicsinyeli.
Hallania kell hát, hogy nem neki szánták, —
bár látja pirulni: nem kérdik a lánykát.

De nem az az ember, aki meghátrálna.
Hirtelen haraggal rácsap a kardjára:
„Ha ti nem adjátok, haddal jövök érte!“
Nem hederít Hettel a fenyegetésre.

Pedig az ifju hős hamar áll szavának.
Még észbe se kapnak, már nyomul a várnak.
Hogy a kaput csuknák, bent is van a várban,
vív a sereg élén, — csoda, milyen bátran.

Hettel is előront, ki a palotából,
egymásnak a kettő, — a többi csak ámul.
Mert amilyen harcot küzdenek ők ketten,
bámulatot kelt az a férfi-szivekben.

De a Gudrunéban kettős aggodalmat:
melyiknek kívánja most a diadalmat?
Mind a kettőnek is, — baj egyet se érjen!
„Elég, atyám! (kiált,) ne küzdjeteek értem!“

Szünteti is harcát a frizek királya;
nem leverni a hőst: megnyerni kívánja.
De Hervig a vivást folytatni akarja:
„Ti becsméreltetek: ez válaszom arra.“

„Soha!“ mondja Gudrun. Már apja megérti.
Akar-e Hervignek neje lenni? kérdi.
„Másé se!“ feleli a hajadon készen.
Ellágyul e szóra Hervig is egészen.

„A síríg a tied életem, országom, —
embereim, váram: mind néked ajánlom!“
Vinné egyenest is haza két karjában.
Csitulj, sziv! nem lehet ilyen hamarjában.

Kitűzi egy évre a királyné napját,
eljegyezik csak most, akkor: neki adják.
Van torna, lakoma, hogy gyűrűt cserélnek.
Horánd mester ajkán fölhangzik az ének.

HETTEL ÉS HILDA.
(Horánd éneke.)

Magas vára tereméből
néz a király messzire;
ellenséget vagy vendéget
hoz a tenger sík vize?

Közelednek a vitorlák,
egy hajó már partot ért;
kalmári nép csapna vásárt:
kérve jönnek a jogért.

Megnyerik azt, — sátor, bódé
gomba-módra csak kinő.
Mennyi holmi! Szép is, jó is, —
potom áron, ami fő.

Arany, ezüst megkápráztat,
selyem szövet, ékszerek;
finom mivű fegyver is van, —
kiki választ, mit szeret.

Mutogatják, amit vettek,
viszik szerte messzire.
Kaput nyit a királyhoz is
a kalmárok jó hire.

Már beszoknak, mind az udvar
látja őket szívesen.
Nem csak adni: venni tudnak
vámot is a sziveken.

Kocka, bor, tánc, min mulasson,
megtalálja mind, ahány;
király lánya csüng egyen csak:
ifju lantos szép dalán.

Oh, ha elmegy, sínyli már is:
mint hiányzik majd neki!
Sejtené, hogy nem dalát csak,
de magát is szereti?

Apja sakkon, anyja rajzon,
fogva más van egyeben;
kettejükre nem esik most
a kijátszott figyelem.

Mit honáról mond az ifju,
hangosabban mondja még;
halkan azt már, mitül a lány
keble dobban, arca ég.

Érte jött, de merje kérni
s életével megfizet;
hajthatatlan apja abban,
hogy nem adja a szüzet.

Cselt eszelt ki, hogyha véle
Hilda, édes, menni kész.
Majd utólag békül atyja, —
jóra fordul az egész.

És a lányka hallja: mint lesz;
szeme mond rá csak igent;
de az ifju jól megérti:
a tekintet mit jelent.

Kéri anyját, — kéri apját,
hogy a vásárt nézze meg!
Illik is már; ha kíváncsi,
ő se bánja: véle megy.

Hej, fogadják ezt örömmel!
Diszesek a sátorok;
szinte szűk a part, ahány ott
jönne-menne s ácsorog.

Látni van mit; a szülőket
benn kíséret övezi.
Király lánya künn az ifjut
egy hajóra követi.

Keggyel jár a sátorokban,
atyja, anyja visszatér;
ámde lányuk, Hilda hol van,
hogy nyomukba most sem ér?

Hisz szemének, ki fülének
hamarosan nem hiszen:
sátor egy sincs már a parton, —
fut a kalmár a vizen.

Vitorlait kedvező szél
domborúra dagasztja.
Rejtve volt lenn, most sűrög fenn
fegyveres sok csapatja.

„Hah, utánok!“ zúg a dárdá
haraggal a légen át;
Hágen az, ki elhajítja:
fenyeget csak, — már nem árt.

„Föl, hajókra!“ gyors az ír bár.
gyorsasága hasztalan:
mily boszúság! alattomban
valamennyi fúrva van.

Ha uton nem: utoléri, —
otthon lakol a merész!
Uj hajókkal megszerezve
jön a bosszu, mint a vész.

Hilda lányuk uj hónapban
királynő lett ezalatt.
Áll a parton selyem sátra,
övezi nagy hódolat.

Várnak így a bős királyra, —
jön is ott már vész-hada.
Leng eléje fehér bárka,
rajta lánya egymaga.

Egy galamb száz sólyom ellen —
és csatáját megnyeri:
a leány az apja szívét
nem hiába kérleli.

Partra lép — már nem boszúval;
látja: boldog gyermeke.
Hilda, Hettel szerelmérül
ezt énekli a rege.

A LEÁNY-RABLÁS.

Szigethonba Hervig boldog reménységgel —
s majdnem egy időben ért az ellenséggel.
Mórföldi Szigefrid, kit ő so' se bántott,
gyűlöli, mert Gudrun gyűrűt vele váltott.

A más szerencsését a bűnéül rója:
a más örömének lesz a megrontója.
Kinek ő nem kellett, (égeti a szégyen)
akitől irigyli: sujtja szerettében.

Erős seregével áttört a határon, —
Hervig alig győzi, utjába hogy álljon.
Nyomul az befelé pusztítva, rabolva,
mintha mi se volna sietősebb dolga.

Hettel is siet ám, kihe' hírt vivének,
siet segítséssel, úgy nézi: vejének.
Horánd, Frute, Váte vezéri hadának, —
hamar támadott lesz, előbb aki támadt.

Hanem amíg itt a hegeling hadakszik,
történik valami odahaza addig.

Mivel a normánok egyébre se lestek:
boszu, elégtétel! egyikre se restek.

Nincs otthon a gazda, őket ki se várja, —
rajtad ütnek mostan, büszke frizek vára!
Óvatosan mégis egész haddal mennek:
nagyot lel, ki készül kis veszedelemnek.

Remény meg öröm nagy, mit Hartemut érez:
hogy világszép Gudrun mégis csak övé lesz!
„Igérem a hadnak, hahogy vele jösztek,
aranyat, ezüstöt kiosztatok köztök.

Törjétek a szarvát a hegeling gőgnek!“
Biztatva bocsátja Gerlinda el őket.
Hilda nem is sejti, partot mikor érnek:
erdőbe' tanyáznak a gonosz vendégek.

De, mielőtt haddal maga is ott állna,
követeit küldi Hartemut a várba.
Hogy szívesen látnák, koránta se véljük!
Mégis, mivel illik, bort tesznek eléjük.

Kérdé a királyné: mi járta' vannak?
Föláll a követnagy és így felel annak:
„Hartemut királyfi ujon kijelenti:
szereti lányodat, — kész-é neje lenni?“

„Soha! (kiált Gudrun hamar és hevesen.)
Szigethon királya gyűrűsöm, jegyesem.
Kötésemet állom, föl nem bontanám azt,
tőle, amig élek, el semmi se választ.“

Ad most nyomatékot a követ szavának:
„Harmadnap' a normán megívja a várat.“
„Hogyne!“ kacag Gudrun a fenyegetésnek;
menni a követek (majd jönni) se késnek.

Hartemutból kitör, ezt hallván, a harag.
„Falain hadaim bár szétzuzódjanak, —
előbb darabokra vágjanak engemet:
Gudrun nélkül innét haza már nem megyek“. —

Király-lánya kijön a tenger partjára,
eteti hattyuit kedve-szabadjára.
Ez fekete-örvös, hó-fehér a másik, —
mindegyik ösmeri, mindegyikkel játszik.

282021

Egyszerre a szíve nagy örömtül dobban :
 árbocok tűnnek föl a kékes távolban.

„Ott jön az én atyám az én jegyesemmel!“
 Anyja is azt nézi, de komorult szemmel.

„Nem a mi hajóink, — nem atyádat látom, —
 a normánok jönnek, jaj minékünk, lányom!“
 Hej, csak föl a várba! Őrség, ki a falra!
 Kerül a sor köztük kemény viadalra.

Zápor a nyil rája, kő hull a fejére, —
 még sincsen elég kar, hogy a várat védje.
 Betörnek a résen, ha vér is az ára :
 föltűzik a zászlót magasan ormára.

Hartemut benyit most a nők teremébe,
 mond a király-lánynak egész' odalépve :
 „Akit lenéztetek, most én állok felül :
 kard-élre dobatni egy szavamba kerül.“

Tördelve kezét az, sóhajtva is áll ott :
 „Atyám, ha te tudnád, mi' sors veri lányod!“
 Rabol a kastélyban az alatt a kalóz,
 drága holmit, kincset sietve behajóz.

Hartemut elviszi Gudrunt a szüzekkel, —
 haj, micsoda sírás, mikor menniek kell!
 Búnak ered Hilda: sok az, amit veszte.
 Riadtan a hatyúk menekültek messze.

VULPIA SZIGETÉN.

Megviszik Hettelnek, otthon ami esett;
most érez először szive rémületet.
Háborog Hervignek, villámlik haragja;
mi-tevők legyenek: zord Váte megadja.

„Békét hamar itten, azzal föl utánok!
A mór vigye bőrét, ne ám a zshiványok!”
Jön a mór-földinek a béke kapóra;
félt már, hogy a gyékényt kihúzzák alóla.

Amúgy is, ha Gudrunt tőle elrabolták:
miként irigyelné Hervignek a dolgát?
Nem bánja, ha ketten hadakoznak rajta;
legyen maga csak künn! nem kerül uj bajba.—

A normánok eddig messzére jutottak:
Vulpia szigetén nagy-bízva nyugodtak.
Hajók közelednek feléjük egyenest;
zarándokok nyilván: mutatja a kereszt.

De, amint csillanni látja sisakjait,
kiáltja Hartemut: „Az ellenség van itt!”
Tódulnak a partra eminnen, amonnan;
kezdődik a hadd-el! szilaj csata nyomban.

Röpül a hajókra nyíl, dárda tömérdek, —
de vissza is az száll, csöndülnek a vérték.
Bősz Váte az első, perdül a homokra, —
Lajos neki szembe, fegyverre-birokra.

Lándzsával a normán, de pajzsra találja;
szilánkra hasad szét, bár vastag a szálfa.
Vihar-föld bajnoka meg se rendül abba,
kardjával a kölcsönt már vissza is adja.

Sisakon is által vérzik sebesülve, —
ott veszne királyuk, ha nem menekülne.
Akad, aki érte éltét se kiméli:
így a szerencséje, hogy Váte nem éri.

Elillan előle küzdők tömegében, —
akit keres, az más: Hettel maga éppen.
Rá viszi haragját, mert gőgjét gyűlöli:
király a királyt itt — egyik ma megöli.

Egymásra találunk ; im végzet akarja :
fríz királynak hull le eltörve a kardja.
Megtört szerne is már, többé nem emeli
szépséges lányára szeretettel teli.

Hej, mikor ezt hallja, zord Váte dühöngve
nem is egy-egy harcost : had-sorokat dönt le.
Véresen a nap már bukik le az égről,
piroslik a part is kiontva a vértül.

Borul a bús térre sötéten az éjjel,
választja e harcot akaratlan' széjjel.
Csillag ki se bukkan, de ott a közelben,
hogyan tesz-vesz az ellen, hallják a zörejben.

Fáradt seregének mélységes az álma,
új harcra a reggelt Hervig alig várja.
Titkon tanakodnak odaát az alatt,
ejt fő emberhez Lajos ily szavakat :

Van-e közületek, aki azt kívárja,
míg hajnali fénynél Váte agyon vágja ?
Okosabb lesz ennél folyamodni cselhez,
megmenteni mindazt, mi különben elvesz.

Dobjátok a földre a pajzsot, a kardot!
Hadd vélik e zajról : aludni akartok.
Fölszeditek azt is, — egész táborunkat, —
majd reggel a vizen üssék a nyomunkat!“

Így is esett minden. Csak alig szürküllött,
fuvá riadóra bős Váte a kürtöt.
Új harcra tüzelve, akiken ütnének,
meglepődve látják : nincs ottan egy lélek.

Törött hadi-szerszám, foszlány ruha, holt test:
mutatja, mily ádáz kemény tusa volt ez.
Csak volt-e? Hiszen még egész sorok állnak—
mily gyászos e tréfa! kísértve csodának.

Süppeteg homokba fúrván bele sarkuk',
állnak, de csak egyet taszítani rajtuk :
mindjárt odadőlnek, mind lekiváncoznak, —
itt fönn galibát ők többé nem okoznak.

Eltemetik őket, Hettelt, a királyt is,
emelve föléje kőszikla pirámist.
Üldözni a rablót nincsenek elegenden,
nagyot is iramlott az már a tengeren.

Ottan viszi Gudrunt. Várt szíve-dobogva,
míg a csata tombolt: marad-e még fogva?
Éjjel is övéit a közelben tudta:
oh, látni, ölelni! sem álma, se nyugta.

Aztán, mikor újból a hajóra vitték,
reménye fogyott bár, hanem egyre hitt még.
Mikorra a hajnal pirkadt a határon,
könnyel teli szemnek szétfoszla ez álom.

Kémlelve se látni, hogy azok jönnének, —
a normán partokhoz mind-közelebb érnek.
Kik elrabolták őt, mindegyre bizóbbak, —
reá ami várhat: várhatja-e jónak? —

Kik érte vivának, haza vitorláztak,
hír-hozói lettek a búnak, a gyásznak.
Feléjük anya, nő, gyermek, atya rohan;
látja, amint jönnek, Hilda is komoran.

De, akit nem láthat: se férje, se lánya;
félig, ami történt, már is kitalálja.
Sok jó vitéz helyett csak fegyvere van itt:
aki megösmeri, sirathat valakit.

„Titkolni ki tudná? csata-téren vesztek!”
szól Váte, kemény hős, de most szava reszket.
Kinek atyja, bátyja, kinek fia, férje, —
oh, a nagyobb bánat melyöket is érte!?

S mind amit leginkább fájlalnak befele:
az a hegelingek vesztett becsülete,
Hervig a királynét azért vigasztalja:
maradt még barátja, bizza ügyét arra!

Nem is él egyébnek: jegyesét kimentí,
ha világ végére köll is érte menni.
Lesz még becsületük, mind véle fogadják:
megérik valaha a nagy boszu napját.

Kell várni azonban ifjabb ivadékra,¹
fegyverre amelyik zsöngé, gyöngé, még ma.
Míg a szívet arra, kart, mint vasat edzik:
mind egy viharos bolt,— haragja növekszik.—

Ki pedig taposod uj korban a mesgyét:
Vulpia szigetét hiába keresnéd.
Volt, hanem elnyelte tenger szilaj árja, —
sehol se találni a király sírjára.

A FOGADTATÁS.

Ők is, akik szöktek, fogya harmadára,
annak, amit hoztak, nem volt kicsiny ára.
De, hol a kék orom honi zászlót lenget,
félelem, fájdalom már örömmek enged.

Ujjong a hajós-nép, üdvözli messzirül, —
Gudrun a szüzek közt lehajtott fővel ül.
Nyájas akar lenni a király hozzája,
mutatja a partot: ott lesz a hazája.

„A mi tengerünk már, ittend ami ringat.
Nézd arra körösleg a mi várainkat!
Úrnője te lészel, szivedbe ha vészed,
akit szeretünk mi, aki szeret téged.“

„Akire (szól Gudrun) gyászt, keservet hoztak,
attól ki se várja, hogy örömet oszthat!“
„Ami történt: vége; feledd el a multat!
Aki megbecsüljön: becsülni tanuljad!“

Szerencsédnek ösmerd, vegyed a trónt disznek,
melyre a normánok vitézei visznek!“
Gudrun ez a válasz dacról ingerelte,
elszánt büszkeséggel fejét fölemelte.

„Nem hős, aki rabló; inkább legyek halott!
Nememhe' sosem lesz méltó a te fajod.“
Emiatt Lajos gyúlt hirtelen haragra,
tengerbe vetette hajánál ragadva.

Hartemut ezt látta, — utána! mellette:
erős a kar: úszva Gudrun kimentette.
Csónakba emelve, szótlán', haloványan,
átázva didergett a lány a ruhában.

Szegény szüzek ottan összesugnak félve:
„Mi lesz a mi sorsunk, ha őt ilyen érte?!“
Küzdenek a könnyel, zokogni se mernek, —
reménytelen szivek, elveszendő lelkek.

Hartemut a tettért apjára neheztel.
„Azért viszek-é nőt haza, hogy te veszd el?
Éltivel lakolna, más ha ilyet merne.“
Lajos szava tompa, mikor felel erre.

„Meg ki sem alázott, deres im szakálom
 azt tőle se tűröm, — fölrójja, ajánlom!“
 Ennyibe' maradnak; elkerülük benne,
 mit éltre vinni vesződelmes lenne.

Hartemut üzenve kéri hugát, anyját:
 Gudrunt a szüzekkel illően fogadják!
 Nem is azon múlik; díszes a kíséret,
 lovagol eléjük, partot mikor érnek.

Gerlinda királynén ragyog ékszer, köntös,
 arca is, szeme is a várt nagy örömhöz.
 Orterun, a lánya, akarna örülni,
 de szíve tanítja inkább könnyörülni.

Mert közeleg bátyja Gudrunnal a karján, —
 hajh, a világ szépe mily szomorú, halvány!
 Orterun megfogja kezét odalépve:
 míg illeti csókkal, könny gyűl a szemébe.

Elszíveli Gudrun, — de az anyját nem:
 visszalép, mikor ez megcsókolná éppen.
 „Te ne illess engem! Neked köszönhetem,
 hogy gyásszal e sorsra fordult az életem.“

Úgy tesz a királyné, mintha nem hallaná,
 indulatát rejti nyájas arca alá.
 Nép apraja, nagyja nézésire tódul,
 mikor a sok zsákmányt hordják a hajókból.

Annak, aki megjött, annak, amit nyertek,
 örül, aki öreg, ujjong, aki gyermek.
 De, aki ott veszett Vulpia szigetén,
 sok van, aki mostan megsiratja, szegény.

Hartemut hát Gudrunt vezette a várba,
 cselédséget rendelt a szolgálatára.
 Lesne a szeméből minden kíváncsiat:
 megnyerni kívánja, akit elragadott.

De mit se kíván az; szomorú, mert gyászol;
 anyját, jegyesét is sínylette a távol.
 Hozták idegenbe, hozták szíve ellen, —
 mi volna, miben még itt örömet leljen?!

Csak egy, aki véle hiven együtt érez:
 legközelebb ő fért, Hildeburg, szívéhez.
 Gyermeki játszótárs odahaza hajdan, —
 osztályosa mostan a búban, a bajban.

Jár véle szelíden, mint nesztelen árnyék ;
 leányt szüziebben nem szeretett lány még.
 Mások előtt alig, ritkán, ha beszélnek ;
 hallgatva a lélek mégis sokat ért meg.

A MEGPRÓBÁLTATÁS.

Nap nap után, hónap hónap után telik :
 kedvibe' járnának, de kedvit nem lelik ;
 még akihe' Gudrun valamelyest nyájas,
 (elsőbb' is) Orterun, a király-leány az.

Megkérdi Gerlinda: végül-valahára
 mikor akar lenni Hartemut arája ?
 Mikor téteti a koronát fejére,
 hogy uralkodjék ő és királyi férje ?

„Tudnád-e magad is tisztelni uradul,
 aki atyád vesztén ejtett volna rabul ?
 Áldás sohasem lesz, ami egyszer átok, —
 nem kell soha nékem a ti koronátok“.

Gudrun e szavai elevenbe vágnak,
 siet a királyné, elmondja fiának.
 Hartemutnak, mit hall, nagyon visszatetszik;
 nem hajlik a lány hát, ő bárhogy igyekszik.

Nem akar az lenni, akinek kivánta, —
 így maga sem az lesz, aki volt iránta.
 Biztatja azonban anyja: ne csüggedjen!
 Nincs-é a leány itt kezökben-ügyekben?

Ki tapasztalatlan, nevelésre szorul:
 nem viselkedik majd gögösen botorul.
 Hartemutban remény éled ettül újra:
 ha anyja a lánnyal, — ő is boldogulna.

Kisérelje hát meg, de csak szép szerével!
 Hálálni akarja, amit neki ér el.
 Gerlinda igéri. Megy a normán hadba,
 Gudrunt a királyfi anyja kezén hagyja.

Okosan akarná, — de a leány dőre:
 nem jut a királyné szép szóval előre.
 Gondolt egyebet hát türelme kifogytán:
 kin nem fog a jó szó, azon a rossz fog tán.

„Örömmel kínáltunk, — nem volt becse nálad;
 ha neked jobban kell: jön mostan a bánat.
 Elvesszük, idáig aki volt cseléded,
 nem szolgál ezután csak egy se tenéked.

Sőt, mást ki lenéztél, képzelgő, maga-hitt:
 alacsony szolgáló te leszel magad itt.“
 Így tett a királyné, nemcsak fenyegetett;
 keserves idő kelt Gudrun feje felett.

A durva dologhoz míg teste szokatlan,
 sértődik a lelke a durva szavakban.
 Vízen, kenyeren kül eledele nincs más, —
 az éjjel, a nappal: gonosz boszu, kinzás.

Hontalan árvának jut rész a nyomorbul,
 de, ha szó-szegésen: sorsa so' se fordul.
 Újabb diadallal Hartemut hogy megtér,
 régi kudarc várja önála; ez egynél.

Biztatja barátja: tovább mire várna?
 Fejére mikor száll illőn koronája?
 Gudrun neje lenni ha így sem akarna:
 mért nem teszi azzá? van erre hatalma.

Ő hát megy a szűzhöz, és szól, fogva kezén:
 „Legyen tied a trón, légy te meg az enyém!
 Ahány lovagom van, mind teneked szolgál.“
 De félbe szakítja őt Gudrun e szónál.

„Feledjem, atyámat atyád hogy megölte?
Volnék lovag magam, számon venném tőle.
Annyit tőn anyád is csupa búra nekem,
hogy im már a fiát so' se szívelhetem.“

Hartemut e szóra kedve-szegetté lesz;
haragra is indul, bánatot is érez.
De kire haragszik? Ne kezdje-é magán?
Nem díj erőszakkal, csak elnyerve a lány.

Anyja is nem volt-e a makacshoz kemény?
Látszik a szenvedés orcáján, természetén.
Nem volt ez a helyes, más a tenni való:
kivonni az anyja kemény keze alól.

Orterunra gondol, — hogy feledé eddig!
A lemondás helyett remélni törekszik.
Nem értik-e egymást? nincs-é vele jóban?
Férközni szívéhez, ha van: csak e mód van.

Megkéri: fogadja egész' maga mellé!
Tegyen úgy, akár csak testvérivel tenné!
Gondolja, hogy érte — szeresse helyette!
Rosszból amit ért meg: a jóért feledje!

Megérte a húga, magára is veszi,
bátyja kívánalmát szívesen is teszi.
Vonzódik Gudrunhoz első naptul fogva,
hozzá hogy az is fül, böcsülé, de sokra!

Kötik a barátság kedves koszorúját,
együtt járnak-kelnek, egymást so' sem únják.
A lélek derüje, mint a nap sugára,
gyöngye rózsát szinez Gudrun orcájára.

Így köztük a hó, nap nagy bizalmat érlel,
mert Orterun jönni a bátyja ügyével.
Mennyire szereti, minő régen várja!
Ha jó a hugához: miért nem hozzája?

„Oh, más a barátság (Gudrun felel erre)
s más Hettel lányának esküje, szerelme!
Hervigé az esküm, képe van a szümben:
soh' sem szegem azt meg, so' se leszek hűtlen.“

Hartemutnak anyja tudja előbb ezt meg.
Nem szelidül a lány, akit kényeztetnek.
Visszaköveteli, hogy neki szolgáljon,
hiába kérleli Orterun immáron.

Újjonnan amint oszt' a kezébe kapja,
 a királyi szűznek nincsen egy jó napja.
 Hartemut egészen engedi sorsára:
 ha hú akar lenni, hát legyen is ára!

A FÖLISMERÉS.

Bár teltek az évek, egy nap sem anélkül:
 Hilda is, Hervig is gyűjti hadát, készül;
 hogy megszabadítsák, nekik aki drága:
 leánya egyiknek, másiknak arája.

Felnőttek az ifjak fegyverre erősen,
 de nem marad ott el harcban öreg hős sem.
 Frute, a tapasztalt, nagy Váte, a zordon,
 velük Horánd vezér, ki mester a kobzon.

Rájok bizza fiát: a vészbe' megójják!
 Átadja Horándnak a had lobogóját.
 Hálálni igéri, hogy küzdenek érte.
 Útjokra az özvegy indítja remélve.

Siklanak a vizen a sebes naszádok,
 fölhangzik a légben riadó danájok.
 A parton, az ormon asszony, öreg, gyerek,
 ameddig csak látják, utánok intenek.

Duzzad a vitorla, kedvez a szél nekik,
Vulpia szigetét pihenni elérik.
Nemcsak pihenésre; tanúik az árnyak:
megtorlást fogadnak sirján a királynak.

Vihar szárnya őket viszi tovább onnan,
rejtőzve huzódnak nagy parti vadonban.
Normán ez a föld már; de Gudrun, ah! él-e?
Hírt róla ki hozna? ki közlene véle?

„Testvérnek a testvér: viszem a hírt, hozom.“
„Áram nekem, édes: én abban osztozom.“
Ortevin királyfi, aki ajállkozik,
hozzá a király meg, Hervig csatlakozik.

Nem akarja Váte, ellenemond nagyon:
„Ti köllötök éppen, hogy üssenek agyon!“
Hiába haragszik, egyője se tágit:
„Ha mink odavesznénk, lesz, kiboszutáll itt“.—

Ahova indulnak, bocsássuk el őket,
s keressük előbb föl a tűrve tűrőket!
Dér csillog a sziklán, csatagos ruhában
mos Gudrun a parton, mezítelen láb' van.

Haját a hideg szél kapkodva zilálja,
bokán fölül is ver jeges vizek árja.
Vele Hildeburg van, együtt panaszkodnak
sóhajjal a szélnek, könnyel a haboknak.

Arrafele néznek, ahonnan várhatnák, —
de várhatják-e még a szabadság napját?
Hiszik-e honn róluk? csoda is, hogy élnek,
hogy őket a bú, baj eddig nem ölé meg.

Keresi Hildeburg: mivel vigasztalna?
Nem érzi? neki több szüksége van arra.
De, böcsületére! soh' se tanácsolja,
egyszerre mitől is gyöngy lenne a dolga.

Amint kise nézhet másnak a szemével:
szívet, bizodalmat, hitet se cserél el.
Hartemut neki szép; van-é, ki gyanítja?
Maga előtt is még titok csak e titka.

Búsongva, tünődve ha így elidőznek,
már tetszik a munka újból sietősnek.
Gerlinda királyné tőlük veszi számon, —
mosnak dideregve, fehérül a vászon.

De nézd! im a dolgot ismét ki-kihagyják;
nem hattyu hasítja tengernek a habját?
Nem láttak idáig ilyent e vidéken;
honnan kerül erre? s úszik nekik éppen!

Lehetne-e hinni? fekete az örve, —
ez az ő kedveltje! más erre se jönné.
Szólítja s a hattjú nemcsak uszik: röppen,
kitárva a szárnyát Gudrun elé szökken.

Csodás, de nem álom. Öleli, csókolja,
miként ha e hattjú ég anyála volna.
Simogatja, kérdi, s az, akár értené,
szépen hajlott nyakát nyujtogatja felé.

Amerről a hattjú, jön arrul a sajka,
feléjük azon mód', két férfiú rajta.
Hildeburg látja meg, futva hagyja dolgát,
szégyelli lucsokkal cselédi mivoltát.

Gudrun is habozik: maradjon, menjen-e?
Szemérme üzné, ha szive nem sejtene.
Akik közelednek, szólnak is hozzájuk:
„Mért futtok előlünk, szép mosó-leányok?!“

Nyájas a szó, bátor, bizodalmat keltő, —
Gudrun marad ottan, Hildeburg közel jó.
Kérdik nosza tőlük: kinek mosogatnak?
Ki bírja a várat? jár-é hire hadnak?

Akinek ők mosnak: Gerlinda királyné.
A vár a királyé s együtt a fiáé.
Megrakva vagyon nagy, erős őrizettel,
háborúra készen talán a frizekkel.

Nem hallák-e hírét (még egyet kérdenek,
mikor a válaszból eleget értenek)
a király-leánynak? Évekkel ezelőtt,
együtt a szüzekkel ide hozták el őt.

Hajh, bú csak a sorsa, hogyha még nem halott,
ha birta viselni a tenger bánatot!
Kiket vele hoztak, egy a sorsuk vele, —
nekiek a két lány ilyetén felele.

Ortevinnak Hervig odaszól halkabban:
(mert hiszen ők jöttek, tudjuk, a csolnakban)
„Ha jegyesem él még, neki köll lennie,
nem hasonlít hozzá senki sem ennyire.“

„Te pedig (szól Gudrun ellesve sugását)
 lelkembe idézed valakinek mását.
 Aki nekem kedves, vártam a jöttére, —
 ujján van a gyűrűm: ösmerj az övére!”

Mutatja emelve kezét, — a karját is,
 egymást megölelték, de már csókolják is.
 Mily csoda! e percnek öröme oly drága
 évek baja-búján sem volt nagy az ára.

„Ortevin, öcsém te! Mikor váltunk: gyermek,—
 most férfi, hogy újra csókollak, ölellek.”
 Ezt mondja, utána anyját tudakolja,
 aztán, — de ki győzné elmondani sorra?!

Hildeburg is részét kiveszi mindenbül, —
 viszik haza mindjárt! most már hiszi szentül.
 Hervig is akarja, Gudrun is akarná, —
 Ortevin mond nemet; de mily oka van rá?

Erővel hozták el, — nem szökteti gyáván:
 erőt vesznek holnap a normánok várán.
 Viszik diadallal, vagy sehogy' se haza:
 nem más e dologban az utolsó szava.

Így válnak el ismét, már csak kis időre.
 Velük megy a hattyú, meglibben előre.
 De, míg csak a sajka tul a szirten nem jár,
 aggódva kíséri két mély-tüzü szempár.

A VÁR-MEGVÉTEL.

Most tekint Hildeburg újból a kosárra :
még benne feledve a királyné vászna.
Szaporán nekilát : hibát ne találjon,
ha majd darabonkint tőlük veszi számon !

Elrémül azonban, ilyet so' se merne :
Gudrun maga részét veti a tengerbe.
„Két király illetett csókjával ajkamon :
másnak a szennyését mosni nem akarom.“

Alkonyattal értek a vár-kapu elé.
Hildeburg kosarát nehezen cipelé.
Gudrun üres kézzel lépködött mellette.
Gerlinda királynét már a méreg ette.

„Mért késtetek így meg? Várattatok engem
S te kosár nélkül jösz; hát ezt mire véljem?“
„Éppen ma sulyosnak ítéltém a terhét :
tenger hullámira bíztam, hogy emeljék.“

Látod-e még újra ? Azzal se törődtem.“
Hallá eme választ a királyné bőszen.
Töviseket töret, korbácsba fonatja,
öt ágyho' kötözni szól parancsolatja.

Gudrun fenyegetve főt emel e szóra,
villámit a szem-pár haragosan szórja.
„Úgy üss te meg engem, hogy visszatorolnak!
Királynénak láthatsz magad előtt holnap.“

Gerlinda megijjed : „Mit bánom a vásznot!“
Küldi Hartemuthoz jó hírit a nászszak.
Hihesse ? akarja ? váratlan, hirtelen ;
ölelni aráját ő mégis ott terem.

Tiltakozik Gudrun : ma még ne ölelje !
Királyfi — mosólány! mit mondanak erre ?
„Ha majd koronámat magam is viselem,
férjemet illesse : ölelkezik velem.“

Visszalép Hartemut parancs neki, lássa !
az is marad aztán minden ohajtása. —
Csak egy, aki érti, Gudrun amit mível ;
őt féltve csodálja, némán, de hú szívvel.

Erős napi-munka, átélt izgalomra
 fáradt leányokat az álom elnyomja.
 Nem ébredne Gudrun, ha nem ébresztenék;
 a hajnali csillag, hisz' az se tűnt le még.

Az ablakhoz híjják, de nem a csillagért:
 vértezett csapatok özönlik el a tért.
 Sóhajt a király-lány, mikor ezt meglátja:
 „Értem mi' sokaknak lesz itt ma halála!”

Harsant a toronybul riasztani a kürt,
 minden normán vitézt hamar csatára gyűjt.
 Király s fia jönnek ragyogó fegyverben;
 nyitják a kaput föl: ki a frizek ellen!

Kürtjét a sikon künn Váte is megfujja:
 százak rivalását szava fölülmulja.
 Egymásra rohannak, hogy a föld is remeg,—
 új napnak a keltét de hány nem érte meg!

Lajos is Herviggel tusák e hevében
 egymásra találnek megvini keményen.
 Hervig sebe vérzik, tántorodva áll most, —
 de már Lajos eldül, ő kapva halálost.

Látván viadalmuk' Gerlinda fölülről,
 tört ránt ki boszúra őrvöngve a dühtől.
 „Nyakunkra te hoztad e sok ellenséget, —
 ha győz, se örülj te: halva lel az téged!”

Gudrunra rohan most, — áll ez, mint a szobor;
 már csak csoda menti, vagy vére kiomol.
 De Hartemut, ő jön (honnan terem ottan?)
 megkapja a gyilkot a fölemelt jobban.

Nem engedi ölni, el is veszi tőle.
 Gudrunt aki védje, bizá külön örre.
 Páncélt maga gyorsan, vált sisakot, épet,
 harcára vezetni ujonnan a népet.

Vezette, tüzelte, maga még nem retten,
 de már nagy a romlás széltén a seregben.
 Szoritja az ellen, mindenütt hátrálnak,
 nincs útjok előre, — csak vissza a várnak!

Ha még csak ez is vón! Elvágva már az ut, —
 ki sem, be se: Váte ott őrizi a kaput.
 „Ha ez marad őt ott, beföllegzett nekünk!
 Elüzni ha birjuk, vagy jót ne reméljünk!”

Hartemut a hőssel hát megy viadalra.
Nehéz tusa indul, döng a kapu alja.
De Váte erőre huszonhat embernyi,
ez híre) — ki tudna már ellene nyerni ? !

Orterun elrémül, hogy a fokrul látja,
kivel kerül össze, dulakszik a bátyja.
Gudrunho' szalad hát, magát veti térdre :
szóljon le, segítsen ! könnyörg neki érte.

Apátlan ugysis már, baráti előstek :
ne kölljön a bátyját ott látnia köztek !
„Oh, férfi ha volnék, mit érte tehetnék !“
Megmenteni Gudrun kész is, ha lehet még.

Kiált jegyesének az ő érdekébe';
siet az, hogy Vátét kiméletre kérje.
„Soha!“ mond a zord hős, nincs kegyelem nála.
Nekihuzalkodik, hogy sujtsa halálra.

Hogy életet mentsen, mostan kis híja volt :
Hervig azért majdnem életével lakolt.
Közbeveté magát a nehéz csapásnak,
őt érte felében, amit az szánt másnak.

Szigethon királya megszédül, elesik,
hűségés vitézi ápolásba veszik.
Hartemut fogoly lesz, elcsügged a normán,
hagyja, hogy a győztes úr legyen a sorsán.

Hull még a falakrul nyil, kő, de hiába.
Bősz Váte bedönti, a kaput kitárja.
Buvik, ha ki látja, menekszik előle,
pincébe az egyik, föl más a tetőre.

Nem arra tör ám most, hogy őket elérje.
Beront egyenest csak a nők teremébe.
Hol hát a királyné ? Tagadja, hogy ott van :
elrejteti Gudrun egy félre-sarokban.

Mentsége hiába, jóval viszonzva,
ki sokszor iránta kész volt a gonoszra.
Ki még csak imént is, ha tudja, leszúrja.
Már megleti Váte lihegve boszúra.

„Mosatni te sem fogsz Hilda leányával !“
Szól, és a kezétől az szörnyü halált hal.
Ő volt az utolsó, áldozatul esvén, —
festek derüesebbet, a bút aki festém.

Hervig fölocsúdott jön, lép a terembe ;
 akit keres, itt van : itt várja szerelme.
 Véres hadi vértjét ledobja magárul,
 két karja szabadján ölelni kitárul.

Nyiltan viszi már hát' Gudrunt haza öccse-
 Jönnek a vezérek, Horánd, Frute közte.
 Visszaveszik, amit tőlük elragadtak,
 azon fölül is még jut bőve kamatnak.

Aki volt szolgáló : udvari hölgy ismét ;
 szállnak a tengerre ! haza végre innét !
 Aki pedig úr volt, kerül az most alul :
 kel kénytelen utra, a király is — rabul.

AZ ÖRÖM-ÜNNEP.

Követ ér Hildához, — soha még jobb hírrel :
 új fénybe ragyog föl a hegeling címer.
 Padokat ácsolnak, dísz-sátrat is ütnek,
 csapon a nagy hordók, ökröket is sütnék.

Természet is adja ékét a virágnak :
 koszorút, bokrétát, mit tőle kívánnak.
 Jönnek a várottak dísszel, öröm-dallal,
 Horánd im a zászlót hozza diadallal.

„Jaj! (szól a királyné) itt vannak, Istenem !
 Hol hát a leányom? Tán meg sem ismerem.“
 Az ott, egyenest ki a karjába szalad ;
 csókolta, ölelte és nem talált szavat.

Ortevint, a fiát, épen visszahozák ;
 köszönet illeti mindenik harcosát ;
 de leginkább Vátét Viharok-földérül :
 koronát, országot érdemlene bérül.

„Szolgállak, míg napom eljő, az utolsó ;
köztünk de ne légyen más jutalomrul szó !
Mit tész a királyné, hogy hallja e választ ?
Csókolja szivébül a morca szakállast.

Nézi ezt Orterun távolabb, habozva ;
odasiet Gudrun, anyja elé hozza
Szerető szavakkal kegyébe ajánlja.
Megkérdezi Hilda, hogy kinek a lánya ?

Mikor ezt megtudja, Gudrunra neheztel ;
tőle is elfordul : „Hagyj föl nekem ezzel !
Nem tőlük eredt-é ránk annyi bu-bánat ?
Követheti-é azt egyszerre bocsánat ? !”

Gudrun felel erre : „Tőle csak jó áradt :
apátlan, anyátlan : őt érte a bánat.“
Könyűje előtör, őt keblire vonja.
Ellágyul az anyja : „Hát legyen itt honja !“

Hildeburg jön aztán ; jön, mert odahívja :
„Nagy volt a hűséged: nem lesz kicsi díjja !“
Gudrunnak egyéb is, mit kérve kívánjon :
bilincs ne maradjon vitézi királyon !

Ez teljesül is már, ma nagy öröm-nap van.
Mind összevegyülnek, akárcsak a hadban.
Nem öldökölésre : barát-fogadásra ;
szigethoni, normán, vagy fríz kiki társa.

Daliák közül is magaslik a szálás,
könnyű kitalálni : Hartemut király az.
Nem is fogoly itt már, úgy érezi : vendég,—
többnek teszi Gudrun meg még a leventét.

Míg bornak, ökörnek akad pártolója,
őt kéreti addig négy szem-közi szóra.
„Azon te ne búsulj, nőd ha nem lehettem !
Mit nyersz vala vélem, én mást ha szerettem ?

Téged szeret egy más, de te meg nem láítad :
rejté szive kincsét, szerelmit irántad.
Nem szól, sohasem fog, ha ki nem találod ;
ónála lehet csak a boldogulásod.

Sarján fejedelmi, ahogy illik neked ;
akit én szeretek, őbenne azt nyered.
De tiltja szemérem, többet ne beszéljek !
javad' ki kívánja : böcsüli személyed’.”

Ki lenne? Csak egy van: így hát kitalálja.
Elpirul Hildeburg, de lesz az arája.
Gudrun pedig örvend, mint jót aki mivel!
Kinek szive helyén: törődik a szívvel.

Mig végezi így ezt, kereste az öccse,
bizalmi beszédre hogy üljenek össze.
So' se találná ki, amit akar véle:
az árva királylányt vevé a szívére.

Ha már idehozták, itten is maradjon!
Miért ne lehetne belőle menyasszony?
Vón is neki (bízvást böcsülheti!) férje:
reá köll csak nézni, hogy ne keresgélje.

Öccse szavát Gudrun mosolyogva hallja,
hanem a szándékát komolyan javallja.
„Soha választásod jobbra nem eshetett,
kapcsol is egymáshoz két hősi nemzetet.

Kedvemre valóbb se lehetne sógorság,
áldás a kötésen, ha áldja az ország.
Leányi szívéen ha nehéz, ami gyász van:
lankadni te nem fogsz a vigasz-adásban.

Mit ő a bátyjáért nálam megkísérlett:
rajtam sora mostan, kísérlem is érted.
Az ő ügye nálam ha kárba is veszett:
a tiédde nála tán szerencsés leszek.

Se szava, se szíve őt nem köti máshoz:
kértemre hitemként javadra határoz.
Te lészel az első, egyetlen szerelme:
mind élteden által méltó sirig erre.“

Így is esett minden. Mentek anyjok elé,
kettős e kötést ő s két nép ünnepelé.
Szenvednie túrve köllött sokat arra,
szólt is ma világra Gudrun lakodalma.

Elhaladt nagy idő torna, játék mellett, —
emlékezet őrizi a leghübb szerelmet.
Hogyan lakozának, mért meséljem még el?
Végezhetem én is Horánd énekével.

HÁGEN ÉS HILDA.

Horánd éneke.

Ír királynak udvarában
szép öröme kelnek ;
szép öröme szüleinek
a királyi gyermek.

Növekszik is, nevelik is
boldogan mindnyájuk ;
nagy ijedség, szomorúság
akkor szakad rájuk.

Mesebeli csoda madár
kileste, lecsap rá ;
mire jönnek, lenyilaznák,
látják : el is rablá.

Hova viszi tenger fölött ?
Hiába követték.
Veszti a szem, hire sem jó, —
haj ! a bu szívet tép.

Az pedig, a szárnyas rabló,
szállt messze szigetre ;
fiainak a fészkébe
a fiút letette.

Egy madárfi kapja-fogja,
vele csak kiröppen ;
ágrul ágra, fárul fára
veti magát, szökken.

Reccsen a galy, lezuhannak,
a madár elejti ;
kicsi Hágent, fürge Hágent
bokor sűrű rejti.

Kereste a kapzsi szárnyas, —
hiába kereste.
Kilopódzik a fiúcska,
mikor jön az este.

Barlangra lel a közelben,
benne három lányra ;
mind a három király-leány,
mind a három árva.

Elragadták, menekültek:
egy a sorsuk véle:
bujdokolnak, boggyón, mézen,
gyökéren is élve.

Kicsi Hágen, fürge Hágen
így nőtt fel azóta.
Keresi a szabadulást:
lehetne mi módja?

Sehol élő, ki segítsen, —
halott segít rajta;
hajó-törött holt lovagot
vet a hullám partra.

Veszi tőle, van fegyvere, —
hős a szíve, karja;
mesebeli szárnyasokkal
kész a viadalra.

Harcot is áll, kipusztítja, —
üreslik a fészek.
Hálálkodnak a leányok
multán így a vésznek.

A szigeten ettől fogva
szabadjokra járnak.
Messzi látnak, mentő hajót
naponta de várnak!

Ott jön, ott jön! El is viszi, —
lesz öröm Irhonban.
Gyermekül kit megsirattak:
hős fiúk itthon van.

Kell-e, mondjam? nem úgy jött meg,
a három lány nélkül;
el is vette a legszebbet:
Hildát feleségül.

Reá hagyta koronáját,
országát az atyja;
híre-neve, gazdagsága
mind nőtt csak alatta.

Lett, növekvék kicsi lányuk,
anyja nevéen Hilda;
végre boldog unokájuk,
ki esküvőt ül ma.

UTÓHANG.

Háborúban amit kezdtem :
a regének itt a vége ;
haj! hanem a nagy világban
még ma sincsen meg a béke.

Az énekre nem figyelnek
ágyu-dörgés közepette ;
de mi bízunk szebb jövőnkben,
várva szelíd szeretetre.

Akik annyit átszenvedtünk,
akiket vert bú és bánat :
vajha látnók boldogulni
gyermekünket, unokánkat !

TARTALOM.

	Lap.
Előhang.. - - - - -	3
A kérők.. - - - - -	4
Hettel és Hilda (Horánd éneke) .. - - - - -	9
A lány-rablás.. - - - - -	15
Vulpia szigetén .. - - - - -	20
A fogadtatás .. - - - - -	26
A megpróbáltatás .. - - - - -	31
A fölismerés .. - - - - -	37
A vár-megvétel .. - - - - -	44
Az öröm-ünnep... - - - - -	51
Hágen és Hilda. (Horánd éneke).. - - - - -	56
Utóhang.. - - - - -	61

282021

Vörösmarty Mihály Megyei Könyvtár
Székesfehérvár

3 010002 078665

R03

B14